

BLUDOVICKÝ INFORMÁTOR

Čtvrtletník bludovického sboru Slezské církve evangelické a. v. • červenec - září 2021 • cena 20 Kč

Vzpomínky našich dorostenců na prázdniny 2021

Letošní prázdniny začaly trochu neobvykle. Místo odpočinku, který jsem si dával v minulých letech vždy na začátku prázdnin, jsem měl měsíční bri-gádu na statku u blízkosti kostela. Avšak rozhodně nechyběl čas na dovolenou. S rodinou jsme navštívili naše přátele na Slovensku ve Stredných Plachtincách, zdolali Teryho chatu (2015 m. n. m.) ve Vysokých Tatrách, jezdili na kolech na jižní Moravě, v neposlední řadě nechyběly ani vysoké hory v Alpách v Rakousku. Svůj volný čas jsem trávil s kamarády, u bazénu, výukou cizích jazyků a dalšími venkovními či domácími aktivitami. Prázdniny jsem si užil, ale všechno jednou končí, teď mě čeká studium ve druhém ročníku gymnázia.

- Matyáš Volný

Pierwszy dzień wakacji razem z mamą robiliśmy zakupy w Polsce. Pogoda nie była idealna, ale nie zrezygnowaliśmy z tej wycieczki. Było wspaniale, kupiliśmy jakieś ubrania i artukuły spożywcze. Następne dni spędziłem w domu. Podczas wolnych dni surfowałem po internecie, patrzyłem na różne portale internetowe. Kiedy już nie chciałem czytać artukuły, włączyłem sobie muzykę. W trakcie słuchania muzyki sprzątałem mój pokój, niekiedy odkurzałem cały dom. Często wychodziłem do ogrodu sobie odpocząć. W trakcie gorących dni było prześlicznie spędzać czas w miejskim aquaparce. W połowie lipca wyruszyliśmy z rodziną do Luhovic, było fantastycznie, polecam to miejsce. Odwiedziliśmy ogród zoologiczny w Lesznej. Sierpień był niemalże identyczny. Kilka dni spędziłem w domu. Jednego dnia wyruszyliśmy do centra handlowego Avion Shopping Park Ostrava. W połowie sierp-

nia pojechałem z tatą do Aquaparku Olešná, lubię to miejsce, temperatura wody sięgała 28 °C. Końcem sierpnia przeszło nocowanie naszego dorostu na parafii. W trakcie wakacji obchodziłem 18 urodziny, z tej okazji spotkałem się z rodziną w restauraci Na Kopečku w Suchej Górnjej. Tegoroczne wakacje się już skończyły, były wyśmienite.

- Adrian Siuda

Léto 2021? Upřímně, představoval jsem si ho kapku jinak, ale parádně jsem si ho užil. Cestování nesmí k létu chybět, letos jsme byli s rodinou na Rhodosu. S kamarády jsme pak cestovali všude možně. Zjistili jsme, že naše navigační schopnosti a orientace v mapě nejsou naši silnou stránkou. Letní grilovačky spojené s hudbou, dobrým masem a fajn pokorcem byly taky nezapomenutelné. Chození ven, fotbálky, přespávačky, nic z toho jsme ne-

vynechali, nýbrž přidali i koukání na Euro. Večerní hry lolka a chození na kebab byla sroda. Jelikož je v létě strašné horko, tak jsme byli pořád někde u vody. Letošní léto byla jedna velká bomba. Nezbývá než těšit se na léto 2022 a udělat ho ještě lepším.

- Adam Kubiczek

Moje wakacje, z resztą jak zawsze, były dość aktywne. Rozpoczęły się wizytą krewnych w Polsce, potem tradycyjnie już po raz 10 pojechałam jako kadra na obóz zuchowy. Zazwyczaj jeździmy razem harcerze z zuchami, lecz każde 4 lata harcerze wyruszają na obóz wędrowny, a zuchy znów na swój osobny obóz. Ichoć moja premiera w byciu opiekunkiem na obozie była rok temu, w tym roku był dla mnie znowu zupełnie nowym wyzwaniem, ponieważ razem z koleżanką wymyśliłyśmy cały temat. Niedługo potem pojechałam na zgromadzenie ZR Błędowice, gdzie po długiej pauzie spowodowanej pandemią, staraliśmy się nauczyć program na Gorolskie Święto. Moim ostatnim wyjazdem były wakacje w Chorwacji. Oczywiście w między czasie spotykałam się z kolegami oraz absolwowałam moją pierwszą w życiu brygadę. Tak więc minęły moje wakacje, które często nie były w ogóle odpoczynkowe, a czas spędzany w domu czasami ograniczał się na ugotowanie obiadu i sen, jednak właśnie takie, jakie najbardziej lubię.

- Joanna Grudzińska

Jsou to již druhé prázdniny, které prožíváme v covidové době. Zatímco jsme byli minulý rok nervózní z cestování s omezeními, tento rok jsme se s rodinou rozhodli i navzdory všem komplikacím, které mohly přijít, rovnou vydat na dvě krásné dovolené. První byla tradičně na místě, které bych mohla nazývat svým druhým domovem, a jím Vysoké Tatry. Strávili jsme překrásné dva týdny v našem malém království uprostřed lesa v horách. Kdybych si měla vybrat situaci, na kterou jsem se těšila nejvíce, byl by to moment setkání s dědečkem, kterého jsme už rok neviděli. Všichni společně jsme prožili krásné chvíle ať už za svěcené turistice a výletům, nebo relaxu a odpočinku. I když se zde počasí léta velmi nepodobalo, moc jsme si to užili a vynahradili si tropická vedra na místě, o kterém jsem vždy snadjen snila. Naší druhou destinací se stal chorvatský ostrov Brač, kde jsme prožili týden plný úžasného počasí, klidu, vynikajícího jídla a hlavně nejkrásnějšího, nejprůzračnějšího a nejmodřejšího moře, jaké jsem kdy viděla. Cítila jsem se jako ve snu a bylo velmi těžké se loučit. Jsem neskutečně vděčná za každý prožitý moment a vím, že mi tyto prázdniny navždy zůstanou v mé srdci.

- Emilia Klimszová

Kázání Miriam Szőkeové pronesené v neděli diakonie 1. srpna 2021

Než se blíže ponoříme do biblického podobenství o hřivnách, zmíním jednu indiánskou legendu. Praví se v ní, že v sobě nosíme dva vlky – dobrého a zlého – kterí se perou. Vyhrává ten, jehož krmíš. Souvislost s podobenstvím o hřivnách můžeme vidět v tom, že i my můžeme být líní, nebo aktivní; soběctví, nebo milosrdní; lakoví, nebo štědrí – záleží na nás, pro co se rozhodneme, co v sobě krmíme. Obdarování od Pána Boha má každý z nás. Záleží na nás, jak s tímto obdarováním naložíme, zda jej rozmnozíme. Děkuji, že jste dnes přišli do tohoto chrámu, nezůstali jste ve svém pohodlí, nenakrmili svou lenost, ale naopak jste vstali, zvedli se, upravili a přišli do společenství věřících.

Je nám jasné, že biblický příběh o hřivnách je „podobenství“. Příklad s penězi je vzat „ze světa financí“, ale zde se jedná o „duchovní věci“, hřivna je obdarování. Když se zamyslíte, přijdete na to, co že je ta vaše „hřivna“, která

vám byla od Hospodáře (Hospodina) svěřena. Možná to už dávno víte, možná budete potřebovat ještě nějaký čas k přemýšlení. Je to v pořádku. Ježíš před nás staví příběh, kde tři služebníci stáli před úkolem: jak naložit s obdarováním? Dozvídáme se, že každý z nich dostal slušný obnos: 5, 2 a 1 hřivnu (v té době mohla 1 hřivna představovat 100 tisíc korun). Když je pán takto rozdělil, odjel na dlouhou dobu pryč. Háček je v tom, že všechno, co služebníci dostali, není tak úplně jejich. Patří to jejich pánu, který se po návratu bude zajímat, co se s nimi dělo. Představme si, že nejde o peníze, ale o pole léta neobdělávané. Zrno, které nikdo nezaseje. Strom, jehož ovoce nikdo neotrhá. Dítě, jemuž se nikdo nevěnuje. Dospělý s nějakým postižením, o kterého by se nikdo nezajímal. Čas, jenž se už nevrátí. Čas je totiž obrovskou hřivnou. Jaká škoda, když je darovaný čas promarněn. Zakopanou hřivnou je lidská lhostejnost a strach něco změnit. To, co jsme mohli učinit

a neučinili jsme. To, co jsme zůstali dlužni Pánu Bohu, svým bližním a sami sobě. **Tou hřivnou je Boží láska**, kterou Pán Bůh vylil lidem do srdce. Kdo neodpoví na Boží lásku, uzavře se do sobectví a zůstane sám. Jak smutné. Je pravda, že muž z našeho podobenství nenadělí všem stejně. Máme v sobě rovnostářské myšlení, a to nás pak trochu i rozčiluje, že každý dostane jinak velký obnos. Tohle není to, čím nás chce podobenství provokovat. Výše obnosu není důležitá, ale to, že byl obdarován podle svých schopností. Nečeká se od všech totéž. Ani poslední služebník nedostal úkol nad své síly a **nikdo nezůstal bez obdarování**. Pán je pryč a služebníci jsou ponecháni sami se svými hřivnami. Zůstat sám se svým obdarováním. Zajímavý moment. I to může v někém vyvolávat nejistotu nebo paniku, také prostor pro přemýšlení, odvahu a realizování mnohého. První dva vědí, k čemu dary použít a hned je také rozmnosí. Třetí jej zakope. Z pohádek a ze spousty lidových vyprávění to známe spíš opačně: právě ti první dva, např. královští synové anebo dcery, jsou sice plni sebejistoty, ale zklamou, nesplní úkol a zachraňuje to až ten třetí, od něhož se původně mnoho neočekávalo. Ze zvyku jsme nakloněni sympatizovat s oním třetím. První dva v našem podobenství investují, podnikají, téměř hazardují s majetkem a nějak rychle nakládají s tím, co jim bylo svěřeno. Co kdyby přišli o všechno? Pochválil by je snad pán i potom? Třetí, mohli bychom namítnout, se zachoval odpovědně: v malém zůstal věrný. Ale pokračování příběhu nám provokativně ukazuje, kam naše myšlení vede. První dva snaživí, kteří získané peníze investovali a rozmnosili, jsou představeni jako dobrý příklad pro nás a naše nakládání s Božími obdarovánimi, zatímco „**onen věrný opatrovník**“ neuspěl před pánum. U prvních dvou nejde o kvantitu, ale o to, že svěřené nenechali ležet ladem. **Nejsou hodnoceni za výkon, jak to často děláme my.** Důležité je, že se svou svěřenou hřivnou pracovali, podnikali. „**Nad málem jsi byl věrný, ustanovím tě nad mnohým. Vejdí v radost svého pána,**“ to je jejich odměna. Jak hodně síly vynaložili a kolik vydělali, nemá vliv na radost, do které vejdou. Každý z nás může být v něčem dobrý, každý z nás se má s čím podělit, aby to sloužilo k dobrému. Vůbec to nesouvisí s tím, že toho nemám moc nebo neumím toho tolik jako můj blížní. Bylo by pokušením sledovat svého blížního a srovnávat se s ním. Bylo by špatné přemýšlet tímto způsobem: „No, já jsem zdaleka nedostal tolik obdarování jako můj soused či bratr z kostela, nemusím tedy sloužit, ať slouží on...“ Slyšeli jsme, že třetí služebník byl pánum označen za špatného a líného. Navzdory tomu, že právě on uchoval neporušeně a bezpečně, co mu bylo svěřeno. **Pointa podobenství tkví v tom, že právě třetí nejméně věřil, nejméně důvěroval v životaschopnost svěřeného.** Byl přehnaně opatrný a měl strach. Ochromilo ho rozpoznání, že je odpovědný sám za sebe. Život bez pána nepochopil

jako výzvu k zodpovědnému zúročení svého obdarování, ale prožíval to jako ohrožení. Uniklo mu, že dostal obdarování ke službě. Proto má pokřivený pohled na pána – dívá se na něj jako na neúprosného, který všechno bere – jako na smrt. **Život se proněj stává povinností bezradosti.** Neznáme takové lidi? Nehrozí to v některých obdobích života také nám? A pokud v tom někoho nebo i sebe poznáváte, je to dobré, protože s tím můžeme něco dělat. **Ježíš volí takové příběhy, abychom v nich poznali, jak jedná Bůh, ale také abychom poznali, jak jednáme my.** Kde se v tomto podobenství nacházíme my? Do které role máme tendenci zapadnout? Jak pracujeme s obdarováními, která jsme od Pána Boha dostali a která dostáváme? Jsou to otázky, které si můžou pokládat ti, kteří jsou součástí sboru, církve už dlouhá léta, stejně tak i ti, kteří jsou na začátku svého života víry s Bohem. Tyto otázky si můžou položit i ti, kteří v sociálních službách Diakonie pracují nebo jsou do této služby přijímáni. Pán Ježíš nás staví před otázkou, jak s Božími dary nakládáme jako jednotlivci, sbor, středisko diakonie. Třetí služebník nám budí výstrahu, že neuspějí žádné výmluvy. Neplatí, že s tím, co máme, do světa díru neuděláme.

Služme odhadlaně **Boží věci, Božímu království v tomto světě.** Neohlížejme se ve strachu, nezávidme druhým, vezměme svou víru, prostředky, svou lásku, zájem o druhé a používejme to, podnikejme s tím. Pak i o nás bude platit: „**Správně, služebníku dobrý a věrný, nad málem jsi byl věrný, ustanovím tě nad mnohým. Vejdí v radost svého Pána.**“ Víme, že v Boží režii to funguje tak, že když se dělíme a rozdáváme z toho, co nám Bůh svěřil, nám bude přidáno. Ať nás povzbudí následující požehnání:

**At Bůh žehná tvým rukám, aby dokázaly držet, a přesto se nestaly pouty,
aby uměly rozdávat bez počítání, aby v nich bydlela síla těšit a pozvedat.**

**At Bůh žehná tvým očím, aby vnímaly člověka v nouzi, aby viděly i to, co je neviditelné,
aby dokázaly zahlednout smysl věcí kolem, aby se druží pod jejich pohledem cítili dobře.**

**At Bůh žehná tvým uším, aby byly uzavřené pro balast, kecy a lži, aby nepřeslechly pravdu,
byť nepříjemnou, aby i v hluku slyšely hlas jemný a tichý, aby byly otevřené pro Boží hlas.**

**At Bůh žehná tvým ústům, aby z nich nevycházelo nic, co zraní a ničí,
aby mluvila léčivá slova, aby zachovala, co je důvěrné, aby svědčila o Bohu.**

**At Bůh žehná tvému dechu – srdeci a duši, aby darovaly teplo, aby byly plné slitování a odpuštění,
aby dokázaly sdílet smutek i radost, aby byly příbytkem Božího ducha.**

Amen

Památka založení sboru s Baťovou číslovkou

Jak jste se možná dovtípili z nadpisu, letos jsme v Bludovicích oslavili výročí končící číslovkou devět, tedy přesně řečeno 239. výročí. Oslavy zahájilo již v 6 hodin ranní vyzvánění všech tří zvonů, které probudily snad všechny bludovické občany. Na slavnostní bohoslužbu však dorazili tradiční sborovníci z Bludovic a okolí. Našim

hostem byl pastor Lukáš Sztefek z Těrlicka, který proněl slavnostní kázání, v němž se zmínil o nezapomenutelné roli našich předků. Kéž jejich tradici a víru můžeme předávat našim blízkým a lidem kolem nás! Program bohoslužby obohatil pěvecký sbor Laudate dvěma písňemi. Na ranní bohoslužbu navázala odpolední zahradní slavnost, která započala v kostele koncertem klarinetového kvarteta pod vedením Bronislava Jonszty ze ZUŠ Leoše Janáčka v Havířově a vystoupením dvojice nadaných studentek z Konzervatoře v Ostravě Barbory Pastrníákové a Anny Onderkové. Naši vystupující interpretovali skladby z Jistebnického kancionálu a známých skladatelů z období baroka až do současnosti. Jejich vystoupení zanechalo ve všech poslu-

chačích krásný hudební zážitek. Pohlazení na duchu a na duši vystřídalo pohlazení na těle, neboť po koncertě následovalo pohoštění s tradiční konzumací opékaných párků, jejichž přípravy se ujali presbytři Břetislav Židek a Ondřej Rajdus, a frgálů, které napekla kostelnice Mirka Volná. V přátelské atmosféře přítomní sborovníci a hosté setrvali až do 19. hodiny, kdy tři kostelní zvony oznamily svým večerním odbíjením konec slavnosti. Od této chvíle se můžeme společně těšit na kulaté výročí kostela, které nás čeká v roce 2022. Ať nám všem do té doby Pán Bůh žehná!

- Pavlína Volná

Kostel nejen v nás

Od založení našeho bludovického kostela uplynulo 24. srpna 2021 již 239 let. Připomeňme si tedy klíčové momenty z dějin tohoto našeho shromaždiště. Bludovický kostel nebo též kostel svatého Bartoloměje je postaven jako jeden z reformačních kostelů, které byly vystavěny po tolerančním patentu Josefa II. v roce 1781, kdy byla povolena augsburská konvence, a tedy naše vyznání víry. Kostel však nemohl mít zvony a věž. Přece jen to byla doba tolerance víry, nikoliv však úplné svobody náboženství. Roku

1783 byl kostel po mnoha komplikacích dostavěn. V roce 1848 se situace uvolnila ještě více po mezinárodních událostech v Evropě, a to i co se týče náboženství. V této době byla přistavěna také věž a pořízeny zvony. Tyto zvony s věží byly posvěceny roku 1852. Stejně jako letos se na tuto památku slaví památka založení kostela. Další klíčové momenty v historii kostela přichází po první světové válce, kdy byl kostel rekonstruován, a to konkrétně v roce 1925. Byl vymalován interiér, dány nové lavice a poschodí. Rovněž byly znova instalovány zvony, které byly zkonfiskovány pro válečné účely. Tato instalace zvonů se musela provést znova, ještě jednou, po druhé světové válce, konkrétně v roce 1949. V roce 1953 pak byly zvony elektrifikovány. Další významnější úpravy kostela přicházejí kolem roku 2000, kdy byla opravena střecha, krov a následně proběhla velmi nákladná, nicméně nezbytná oprava varhan. V poslední době můžeme pozorovat další historický milník v dějinách našeho kostela, a sice výměnu oken.

Tak jako můžeme pozorovat historický vývoj našeho kostela, který byl jednoho dne postaven a pak dále vylepšován a opravován, tak by to mělo být i s naší vírou, kterou jsme postavili, založili a následně ji udržujeme a stále vyvijíme. Děláme to? Nebo jen jsme svou víru kdysi dávno přijali, ale jako stavbu ji nechali chátrat a stojí jen tak tak s dírami ve střeše, plísni a popraskanou fasádou, anebo onu pomyslnou stavbu renovujeme a udržujeme krásnou a provádíme přistavby a vylepšení, aby byla funkční a krásná. Tak jako je krásný náš kostel, který se stále vylepšuje, vylepšujeme tedy i naši víru uvnitř nás, ať je její krása vidět a může být vzorem pro ostatní.

- Daniel Parchanský

Gratulace našim jubilantům

Karol Klimsza

Albowiem słońcem i tarczą jest Pan, Bóg.

Łaski i chwały udziela Pan. Nie odmawia tego, co dobre, tym, którzy żyją w niewinności.
Panie Zastępów, błogosławiony człowiek, który ufa Tobie! (Psalm 84,12-13)

Z okazji zacnego jubileusu życiowego z całego serca życzymy miłości bez miary.

Niechaj życie naszego zacnego jubilanta pozostawi na ziemi trwający, chwalebny ślad.

Niechaj wiara w Boga nie osłabnie, niechaj Pan ochroni od wszystkiego złego.

Z życzymi wiele zdrowia i niesłabnącego żaru Ducha.

Niechaj Bóg prowadzi w dalszym życiu i niechaj błogosławi...

Zlatá svatba

Manželé Vladislav a Uršula Volní v rámci děkovné bohoslužby 29. srpna 2021 oslavili v Kristově chrámu v Ostravě zlatou svatbu – 50. výročí společného života. Emeritní biskup si dále připomněl 50 let své ordinace a jeho manželka 50 let ve službě sborové varhanice v Orlové, Bludovicích a Stonavě. Oběma jubilantům přejeme hojnost Božího požehnání a zdraví. Slova z Bible, která připadla na sváteční neděli, jsou výrazem vděčnosti za jejich službu naší slezské církvi: *Cokoli jste udělali pro nejmenšího z těchto mých bratří, to jste udělali pro mě.* (Mt 25,40)

Milé děti, začala nedělní škola! Rozpoczęła się szkółka niedzienna

Vneděli dopoledne nemusíš sedět doma. Zveme Tě na nedělní besídku, která probíhá současně s bohoslužbou v kostele, tedy od 8.30 h. Všichni společně začínáme v kostele, odkud se po modlitbě a písni odeberou děti do sálu na faře. Náplní setkání je vyprávění příběhů z Bible, kreativní tvoření, hry a soutěže. *Budeme rádi, když ani ty nebudeš chybět!*

Wniedzielę po południa nie musisz siedzieć w domu. Zapraszamy Cię na szkołkę niedzielną, która odbywać będzie się równocześnie z nabożeństwem w kościele, a więc od godz. 8.30. Wszyscy wspólnie rozpoczynamy w kościele, skąd po modlitwie i pieśni dzieci przejdą do sali na farze. Częścią składową spotkania będzie śpiew, roboty ręczne, zabawa, współprzewodnictwa oraz rzecz jasna opowiadanie historii biblijnych. Będziemy się cieszyć, jeśli nie będzie cię brakowało!

Setkání po letech

Společné písňě, rozhovory a vzpomínky vrátily do minulosti několik bývalých a dnes již dospělých členů bludovické mládeže. Ti se sešli, aby v prostorách evangelické fary v Havířově-Bludovicích zavzpomínali na krásné chvíle, které zde před třiceti i více léty zažívali. Tenkrát se na bludovické faře scházeli pravidelně každou neděli v patnáct hodin a tvořili partu lidí, kterou spojovala víra v Ježíše Krista, partu kluků a holek, která zde prožila mnoho jedinečných a radostných chvil.

Kromě mládežníků se setkání zúčastnili farář Vladislav Volný st. s manželkou Uršulou. Emeritní biskup Slezské církve evangelické a. v.

a tehdejší pastor sboru v Havířově-Bludovicích povzbudil přítomné Božím slovem, zavzpomínal na léta, kdy sloužil v bludovickém sboru, rovněž vzpomenul na členy mládeže, kteří již nejsou mezi námi. Ve svém zamýšlení položil zdánlivě jednoduchý dotaz, který zněl: *Co ti dala setkání mládeže pro život?* Na tuto otázku si každý mohl odpovědět sám, ale pokud bychom na ni měli dát univerzální odpověď, mohli bychom napsat, že setkání mládeže poskytovala jistotu, radost, bezstarostnost, vzájemnou akceptaci a neodmítání. Během setkání mládeže byla soustavně zasévána semínka Božího slova a víry, která v mnohých z nás zakořenila natrvalo a během životních zkoušek přinášela naději a jistotu.

„Mládež“ nás nepochybně naučila spolehat se na Boha v každé životní situaci.

Biskup Vladislav Volný zmínil, že z řad bludovických mládežníků vzešli čtyři pastoři Slezské církve evangelické a. v., jedna členka mládeže slouží ve Slezské diakonii.

Vzpomínky doplnily fotografie, na kterých se některí poznali lehce a některí naopak jen stěží. U fotek začaly naskakovat vzpomínky intenzivněji, vybavili jsme si výlety, táborové pobytu, vystoupení v kostele, společné chvíle strávené na bludovické faře.

Mnozí z odchovanců bludovické mládeže zapustili své kořeny v Bludovicích a v Havířově, zde žijí, pracují, vychovávají své děti, tvoří místní evangelický sbor. Vracejí tak sboru to, co kdysi obdrželi a čím byli obo-

haceni sami: předávají víru, šíří Boží slovo, tvoří společenství. Další členové mládeže se odstěhovali, žijí a slouží na jiných místech, a to v rámci Slezské církve evangelické a. v., nebo mimo ni.

Z atmosféry setkání bylo zřejmé, že na evangelickou faru v Havířově – Bludovicích se všichni rádi vrátili. Připomněli si malebné místo na okraji velkoměsta, kde kdysi prožili šťastné a bezstarostné okamžíky svého života. Mládežníci se dohodli, že ve vzpomínkových setkání budou pokračovat, další je plánováno na září 2022. Organizátoři věří, že se připojí i ti členové mládeže, kteří nemohli dorazit letos.

- Anna Macurová

Centrální mládežové bohoslužby

Začátkem letošního září pořádal bludovický sbor Centrální mládežovou bohoslužbu k zahájení školního roku, tentokrát s názvem Skrytá identita. Ačkoliv dojezd do Bludovic nebyl pro mnohé z mládežníků snadný, tak mile strávené chvíle určitě stály za vynaloženou námahu. Jakmile jsme přijeli, byli jsme přivítáni v přátelském prostředí místního kostela, kde už na nás čekala zdejší mládež s nabitym programem, jímž nás provázeли místní členové mládeže Dominik Volný a Joanna Grudzińska. Ti poukázali na to, aby se mladí křesťané nenechali ovlivnit míněním negativních vlivů z církve. Student teologie Samuel Rusnok všem osvětlil, jaké jsou naše role (nejen jako křesťanů) a co by pro nás mělo znamenat, že nějakou roli máme. Miriam Paszová s námi sdílela požehnání, kterého se jí dostalo nejen skrze práci s dětmi na základních a středních školách. Další zamýšlení pronesli začínající pastoři naší církve Ondřej Stroka a Jan Brtníček, kteří nejen poskytli odpovědi na otázky - Kým jako křesťané jsme a kým naopak ne, ale také se blíže představili, když seděli na horkém kresle pod palbou více či méně osobních otázek z publika. Sboroví pastoři Renáta Firlová a Lukáš Štefek všem přítomným studentům udělili požehnání a modlili se za ně do nového školního roku. Děkujeme našim zvukařům Romanu Brachačkovi a jeho zeti Dominikovi za skvělé ozvučení, které zejména ocenila doprovodná skupina z Českého Těšína, s níž jsme společně chválili našeho Boha. Na závěr oficiální části programu měly jednotlivé mládeže možnost probudit na chvíli v sobě trošku oné zdravé soutěživosti a celé odpoledne jsme zakončili příjemným sdílením se v přilehlé zahradě kostela spojeným s občerstvením.

Fotografie na
následující dvojstraně

- Karolína Bialoňová

Malé zastavení u jednoho z nejvýznamnějších Čechů: Antonína Dvořáka

Antonín Dvořák

Antonín Dvořák (1841–1904) se jako jediný z českých hudebních skladatelů 19. století suverénně proslavil na koncertních pódia Evropy i vzdálených kontinentů. Proto není divu, že 8. září 2021 si celý kulturní svět připomněl 180 let od jeho narození. Je spočítáno, že opusů, které za svůj život vytvořil a které se hrají, je dvě stě. Nemůžeme obsahovat všechny, ale určitě *Slovanské tance*, opera *Rusalka* a *Novosvětská symfonie* patří k těm nejznámějším. Antonín Dvořák byl šťastný člověk: nenáročný, přirozený, a to i na vrcholu svých úspěchů. Po celý život, i přes mnohá odmítnutí, neštěstí v rodině, zůstal srdečným umělcem, který se dovedl těšit ze života. A tato radost a pohoda vyzařuje z jeho hudby. Ta je trvale přístupná všem generacím, obsahuje nádherné, snadno zapamatovatelné melodie. Dvořákův současník, dirigent Hans von Bulow, ho označil „za Bohem nejnadanějšího skladatele současnosti (tzn. 19. století)“. Ale nebyla to jen hudba, které Antonín Dvořák nadobro propadl. Obdivoval lidské vynálezy své doby. Je známé jeho prohlášení, že všechny symfonie (9) by obětoval, kdyby se mu podařilo vymyslet lokomotivu. Brzy ráno chodíval kolem nádraží, zapisoval si čísla vlaků a velice ho těšilo, když se mohl pobavit se strojvůdcí. A miloval přírodu a stejně jako nás krajan Leoš Janáček si při ranních procházkách zapisoval v notách zpěv ptáků – samozřejmě inkoustovou tužkou na manžety bílé košile. Kolik asi nápadů zmizelo v mydlinách, to zůstane tajemstvím.

Jak se to mohlo přihodit, že dítě, narozené ve vesničce Nelahozevsi, která vyrůstla na soutoku Labe a Vltavy a měla 46 domků, kostel, zámek, školičku a hostinec, se stalo tak slavným hudebníkem? Je to zásluhou venkovských učitelů, kteří neobvyklý talent rozpoznali a rozvíjeli podle svých možností a zkušeností. Chlapec se od šesti let pod jejich vedením učil hrát na housle, violu, klavír, varhany, brzy pomáhal zlonickému učiteli Liehmannovi svou hrou i sólovým zpěvem ve zlonickém kostele i okolí. O mnoho let později Antonín Dvořák v opeře *Jakobín* vzdal hold všem venkovským kantorum, kteří svou každodenní prací ve škole vychovávali tolik muzikantů, že se zasloužili o rčení: *Cechy jsou konzervatoří Evropy a Co Čech, to muzikant*. V šestnácti letech zahájil Antonín Dvořák dvouleté studium na pražské varhanické škole, kterou zakončil známkou *excellentní*. Kvůli bohatému hudebnímu životu chtěl po absolvitoriu v Praze zůstat, skromné prostředky k životu získával soukromým vyučováním v zámožných rodinách, hrou na violu v pražských kapelách. Po otevření Prozatímního divadla v roce 1862 byl už stálým a velmi pozorným členem orchestru.

Rodný dům A. Dvořáka v Nelahozevsi

Antonín Liehmann
učitel hudby ve Zlonicích

tří let přišly na svět tři děti: Otakar (1874), Josefa (1875) a Růžena (1876). Během tří let však také všechny děti zemřely, prvorodený Otakar na Dvořákovy narozeniny. Zoufalství mladých manželů bylo k nevydržení. Všechn jejich žal byl vložen do slavného oratoria. *Stabat mater*. Ve víře v Boha hledal Dvořák útěchu a sílu k přežití tragické situace.

Hudební skladatel Simrock píše známému skladateli a Dvořákovu celoživotnímu příteli Brahmsovi v dopise tuto větu: „...že by však oratorium *Stabat mater*, nad nímž se vznáší duch takové upřímné velebnosti, že to mohl napsat jen hluboce věřící člověk.“ Už v roce 1874 potkalo rodinu malé štěstí. Dvořákovi bylo přiznáno stipendium 400 zlatých, což se opakovalo ještě třikrát. Také Simrock začal vydávat a úspěšně prodávat Dvořákovy skladby. Rýsuje se nová etapa v životě Antonína a Anny Dvořákových. Jsou finančně zajištěni, Dvořák se stává váženým skladatelem, uznání se mu dostává z Prahy i Anglie udělením čestných doktorátů. Radost přináší i zakoupení letního sídla ve Vysoké u Příbrami, kde nechybí nádherná příroda a pro Dvořáka nezbytná ranní návštěva kostelíčku ve vedlejší vesnici, večerní posezení se sousedy u piva a karetní hry „dardy“ v místní hospodě. Co mohlo být radostnější než narození dcery Otylky (budoucí ženy hudebního skladatele Josefa Suka)? Na mladou rodinu se usmálo štěstí, po Otylce ještě pětkrát. Dvořák si mohl konečně pořídit klavír. To se pak skládalo!

Ale o tom zase příště, kdy se rozjedeme za Antonínem Dvořákem a jeho rodinou do New Yorku a do Spillvillu.

– Milada Kučerová, emeritní profesorka Gymnázia Komenského Havířov

Kostel Nanebevzetí Panny Marie ve Zlonicích

Manželka Anna

Kapla Żywocice 140 lat

Wczwartek 23 września stało przed kapłą na żywocickim cmentarzu mnóstwo krzeseł. Około 16tej godziny były wszystkie zajęte. To zebrali się miejscowi, ale też i goście, by przypomnieć sobie 140tą rocznicę od poświęcenia kaplicy i tutejszego cmentarza. Uroczystość zagała i obecnych przywitał kś. senior Kożusznik. Po odśpiewaniu pieśni i modlitwie przebiegło nabożeństwo, przypomnieliśmy sobie historię założenia cmentarza, co było możliwe dzięki wierze, ofiarności i poświęceniu naszych przodków. Uroczystość uświetnił chór Laudate odśpiewaniem pieśni. Na zakończenie obecni przeszli do pomnika ofiar tragedii żywocickiej, gdzie zapalone znicz i położono kwiaty.

Historyja o powstaniu cmentarza w Żywocicach, którą ku pamięci potomnych spisał Bernard Tomann

Pisał się rok Pański 1881. Małą wieś Żywocice zamieszkiwało 18tu ewangelików, którzy przy pogrzebach w swych rodzinach używali wspólnego z katolikami dzwonu wiejskiego. Tak było przez 76 lat do roku 1881, kiedy to miejscowi katolicy zakazali ewangelikom dzwonu używać. Pan Bernard Tomann, który od 1879 roku zasiadał w zastępstwie gminnym, napisał o tym swemu bratu Andrzejowi, który był c.k.lekarzem wojskowym w Presburgu [Bratysławie]. Szybko przyszła odpowiedź - wybudujcie kaplicę ewangelicką - i 200 złotych na dzwon. Do urzędu poszła prośba o pozwolenie a pan Bernard Tomann bezpłatnie ofiarował na ten cel grunt. 1. 5. 1881 roku pięknie przyozdobiony dzwon dotarł do Cierlicka, dokąd żywoczanie szli mu naprzeciw. Niejednemu zakręciła się łza w oku z rozrzewnienia. 8. 8. 1881 z modlitwą i śpiewem założono kamień węgielny pod murowaną kaplicę a 15. 10. tego roku został cmentarz i kaplica poświęcony przez ówczesnego pastora z Błędowic p. Bernarda Folwarcznego. Najwięcej udzielali się przy budowie p. Szimsza, Tomann, Chodura i Słonka. Mistrzem murarskim był Józef Mrózek z Błędowic, tesarskim Bernard Buba z Cierlicka. Koszt budowy był 866 zł i 42 gr. Na ten cel odbyła się zbiórka pieniężna we wszystkich okolicznych wsiach, także w Cieszynie i Karwinej. Także pan Henryk Michnik, który tutaj był dziedzicznym panem, popierał tę budowę i na ten cel złożył piękny dar.

- Halina Klimszowa

Słowem Bożym zachęcał wszystkich obecnych senior Janusz Kożusznik z Hawierzowa Suchej. Poniżej przedstawiamy jego przesłanie

„Znowu dostrzeżecie różnicę między sprawiedliwym a bezbożnym,
między tym, kto Bogu służy, a tym, kto mu nie służy.” (Mt 3,18)

„Czynić dobrze nie ustawajmy, albowiem we właściwym czasie żąć będziemy bez znużenia.” (Ga 6,9)
„Pozostań z swą wiernością, boś Ty nasz Pan i Bóg!

Serc obdarz nas stałością i wybaw z wszelkich trwógl!” (Śpiewnik ewangelicki 645,6)

Pewnie rozpoznaliście te dwa wersetki, a nawet zwrotkę pieśni – tak, to dzisiejsze hasła dnia. Jeśli je czytacie i żyjecie w myśl polskiego tytułu publikacji „Z Biblią na co dzień”, to już je dziś czytaliście, albo będziecie jeszcze w cichym czasie czytać wieczorem i nad nimi się zastanawiać. Albo też włączacie sobie rano „Słowa nadziei” przygotowywane przez naszych pastorów na każdy dzień i w tej dzisiejszej kilkuminutowce słyszelście już te słowa wypowiadane z kościoła w Suchej... Ci, którzy mnie znają, wiedzą że często – poszukując inspiracji i myśli, które byłyby na tyle wartościowe, by je przekazać człowiekowi potrzebującemu – lubię posiłkować się tymi wierszami bibliijnymi, które na każdy dzień są wylosowywane przez Kościół w Herrnhut, wspólnotę potomków Braci Morawskich, którzy z okolic Suchdola nad Odrą i Kunina jako uchodźcy skryli się przed prześladowaniami na dobrach hrabiego Mikołaja von Zinzendorfa w Górnym Śląsku. I tak jak w pierwszym Kościele, gdzie ludzie musieli opuszczać wszystko, by uciekać przed tymi, którzy z powodu ich wiary ich ciemiężyli, a Pan Bóg obracał to w dobro w ten sposób, że Ewangelia rozszerzała się na cały świat, również i w tym przypadku zadziałało to tak samo – Morawianie z Herrnhut (albo po czesku Ochranova) wyruszyli na misje na różne kontynenty. A te codzienne wersetki, które mają nam na każdy dzień coś ważnego do powiedzenia, wylasowują już od prawie trzystu lat.

Kiedy po 1709 roku wolno było ewangelikom budować kościół na Wyższej Bramie w Cieszynie, Morawianie po tajemnicie brali udział w budowie, a następnie mimo sie demdziesięciokilometrowej odległości, uczęszczali do Cieszyna na nabożeństwa. Musieli tak czynić po nocach, w przebraniu, ponieważ groziły im za to surowe sankcje, kary więzienia w dybach, prac przymusowych w kajdanach, utraty własności. Marcinowi Schneiderowi, który wysłał swoich sześciu synów na studia na ewangelickich uczelniach, groziło nawet spalenie na stosie.

Ponad półtora wieku później częstka tego zboru cieszyńskiego, która może już zgromadzać się bliżej miej-

sca swego zamieszkania, w wybudowanym po patencie tolerancyjnym kościele w Błędowicach, jest na tyle żywa, że zaznacza swoją obecność i bronie swoich praw. Tutaj ewangelicy zakładają swój cmentarz, fundują dzwon, budują kaplicę, by w nadziei zmartwychwstania do życia wiecznego żegnać swoich zmarłych, by nie zginęła pamięć o tych, którzy przekazywali im świadectwo Słowa Bożego, ucząc przykładem życia dalsze pokolenia, komu WARTO wierzyć i dla jakich wartości WARTO żyć. Znają bowiem dobrze, tak jak my, słowo z Listu do Hebrajczyków: „Pamiętajcie na wodzów waszych, którzy wam głosili Słowo Boże, a rozpatrując koniec ich życia, naśladujcie wiarę ich. Jezus Chrystus wzoraj

i dziś, ten sam i na wieki.” (Hbr 13,7.8) Gdy Mu zaufamy, gdy pozwolimy Mu się prowadzić, On okazuje się Panem naszych losów; naszej własnej historii i dziejów naszego ludu.

P a t e n t
Begen der den augsburgisch- und helveticischen Religionsverwandten, dann den nicht uniten Christen zu gestattenden christlichen Toleranz und ihres privat Exercitii Religionis.

Taki problem mieli współcześni prorokowi Malachiaszowi. Mówili: „Daremny to trud służyć Bogu i jaka z tego korzyść, że przestrzegaliśmy Jego przykazań (...) skoro widzimy że to zuchwali się szczęśliwi, powodzi się popełniającym nieprawość; a nawet wystawianie Boga na próbę uchodzi im bezkarne” – to cztery wiersze przed tym, który czytaliśmy. Jeżeli nam dziś zdarza się tak pomyśleć – a zdarza się – to o ileż bardziej musiały podobne wnioski nasuwać się nam przodem, którzy musieli nieraz wszystko położyć na szalach wagi: albo wybrać życie w mirę spokojne i „normalne”, zapewnić swoim potomkom

jakąś tam przyszłość i we względnym komforcie dożyć się starości – albo być napiętnowanym dla swojej „inności”, szykanowanym, wykluczonym, pozbawianym praw, pozbawianym możliwości zarobku czy szansy wykształcenia swoich dzieci, a w niektórych okresach być zakuwanym w kajdany lub wywlekany na pole przed domem i na oczach rodziny zabijanym strzałem w tył głowy. I wcale nie dziwimy się temu, jak żywoczanie przed rokiem 1881 starali się zaznaczać swoją obecność i bronić swoich praw, kiedy widzieli jak „zuchwali są szczęśliwi i powodzi się popełniającym nieprawość”. A już w ogóle nie dziwimy się naszym ojcom i dziadkom, że w czasie okrutnej wojny i okupacji tracili nadzieję na to, że ich los kiedykolwiek się zmieni. A jednak w podobnej sytuacji Bóg przez proroka Malachiasza przemawiał do swojego ludu. Właśnie wówczas, gdy brakowało im dalszej motywacji i determinacji, by żyć według Bożych praw, by iść Bożą drogą, by „być innym” i tym stylem życia o swoim Bogu świadczyć. Kiedy widzieli, że „na-wet kuszenie Boga” uchodzi bezkarnie ich ciemiążcom – wówczas powiada prorok: „Tak to mówili między sobą ci, którzy boją się Pana, a Pan uważa i słyszał to. I tak została spisana przed nim księga pamiątkowa dla tych, którzy boją się Pana i czczą jego imię. Będą moją własnością – mówi Pan Zastępów – w dniu, który Ja przygotowuję, i oszczędzę ich, jak ktoś oszczędza swojego syna, który mu służy. Wtedy znowu dostrzeżecie różnicę między sprawiedliwym a bezbożnym, między tym, kto Bogu służy, a tym, kto mu nie służy.” Księga Malachiasza, którą mamy jako ostatnią w Starym Testamencie, przygotowywała lud na przyjście Pańskie. Za niedługo Bóg wyprawi posłańca, który przygotuje Mu drogę, by zostało ogłoszone Nowe Przymierze. Prorok zachęca do tego, by przygotować się na spotkanie Pana. U ewangelistów te zapowiedzi wyraźnie zostaną odniesione do Jana Chrzciciela przygotowującego drogę Chrystusowi, Synowi Bożemu, Zbawicielowi...

Pan uważnie słucha... także naszych rozmów. Naszych narzekan, być może planów, słów nieraz pełnych obaw o przyszłość. On słyszy i te słowa, których nigdy nie wypowiadamy na głos. Zna nasze wątpliwości i trudne wybory życiowe. „A Pan uważnie słuchał”. Prosty komentarz. On słyszy i dziś, i także nas zapewnia, że nie na darmo wierzymy. Że jeszcze trochę, a znów będzie widać róż-

nicę i będzie można rozpoznać, kto jest sprawiedliwym, a kto krzywdzielem – wartość znaczeniowa tego sło-wa tam narasta, najpierw jest krzywdzony i ciemiążca, a potem – ten kto służy Bogu i ten, kto mu nie służy. Jest różnica. Powinna być widoczna. Jeśli służę Bogu, a nie widać różnicę pomiędzy stylem mojego życia, a tego kto z Panem Bogiem się nie liczy, to pewnie coś nie tak. Bóg to chce zmienić. Niektóre tłumaczenia ten początek wiersza „wtedy znowu zobaczycie” przekładają w następujący sposób: „Nawróćcie się, aby była widoczna różni-ca” – tak ma najnowszy polski przekład ekumeniczny. Może to jest właściwie dla nas ta wskazówka na dziś: by się zatrzymać, zwrócić i zamiast ślepego pędu naprzód bez celu – posłuchać, co mi chce powiedzieć Pan Bóg. I nie tylko wpuścić jednym uchem, a drugim wypuścić, ale pozwolić, by to spowodowało różnicę w sensie i ja-kości mojego myślenia, mojego życia.

Gdy różnicę będzie widać, nie oznacza to, że tu na tej ziemi doświadczać będę dobrobytu i komfortu. Ale na pewno przyjdzie dzień, kiedy stanę przed Bogiem i wówczas okaże się, że BYŁO WARTO z Nim i dla Niego żyć. Wiem, ta perspektywa może wydawać się komuś odległa, a komuś innemu stosunkowo bliska. Malachi-asz spisywał Boże słowa na sześć stuleci przed narodze-niem się Chrystusa. Prześladowani pierwszych wieków czekali, że Pan przyjdzie już teraz, tuż tuż, za chwilę... To jest jednak to coś, co zapamiętałem sobie kiedyś ze słów wielkiej osobowości myśli współczesnej, nieżyją-cego już prof. Władysława Bartoszewskiego: „Nie cho-dzi o to, czy postępować dobrze i być solidnym się OPŁA-CA – bo zazwyczaj w danym momencie się nie opłaca – ale czy WARTO”.

Czy nasze życie i przekaz pozostawiony tym, co przy-chodzą po nas będzie WARTOŚCIOWY? Czy ktoś stając nad naszym miejscem pochówku będzie mógł wspo-mnieć życie uczciwe i wiernie Bogu, takie które kogoś zachęciło do pójścia Jego drogi? Czy usłyszę słowa: „Dobrze sługo dobry i wierny, nad tym, co małe byłeś wierny...”? Czy znajdzie się zapis o mnie w owej „księ-dze pamiątkowej” przed Panem, gdzie jest zaznaczone, kto z Nim się liczy i czci Jego imię? Nie ustajemy, nie przedstawajmy trzymać się tego, co nadaje sens naszemu życiu i trudem.

Wieczny Boże i Ojcie, Panie życia i śmierci. Ty wołasz całą ludzkość: „Wracajcie synowie ludzcy”. Ku Tobie od 140 lat na tym miejscu pokolenia Twego ludu wznoszą swoje oczy. Dziękujemy za świadków wiary, przodków naszych, za wielkie zmiłowanie i wierność jaką okazywałeś im w życiu i śmierci, tak iż całą swoją nadzieję mogli złożyć w Tobie i ratującej Ewangelii Twojego Syna. Dozwól nam zmarłym w dniu Jego powtórnego przyjścia powstać do życia wiecznego. Wypełniaj serca ich najbliższych pociechą i ufnością. Spraw, aby na tym miejscu nadzieja była silniejsza niż smutek i cierpienie. Obudź nasze serca i umysły przez Ducha Świętego, abyśmy poznali cel naszego życia i zawsze usiłowali o to, co prawdziwie wartościowe. Prosimy w imieniu Pana Jezusa Chrystusa.

BLUDOVICKÉ OZVĚNY

PODZIM 2021

Jubilanté

85 let

Jarmila Fukalová, Bludovice

80 let

Bruno Rajdus, Datyně
Helena Bláhová, Havířov
Gertruda Fukalová, Podlesí
Danuše Zotyková, Havířov

70 let

Karol Klimsza, Životice
Bronislava Sladká, Bludovice
Karol Olszar, Životice
Ludmila Gvožďová, Podlesí
Irena Stasiová, Životice
Miluše Kolorzová, Datyně

65 let

Ing. Stanislav Kołorz, Datyně
Hedvika Olszarová, Životice

60 let

Ing. Radomír Krygiel, Bludovice

55 let

Pavel Rajdus, Šumbark
Bohuslav Kubiczek, Havířov

Křty

Matyáš Barteček,
Jan Barteček a Tereza
roz. Pszczolková

Miriam Čonková,
Zdeněk Čonka a Sabina
roz. Kónyová

Kryštof Woźnica,
Libor Woźnica a Šárka
roz. Vavříková

Bianca Bartošová,
Adam Bartoš a Martina Gažiová

Emilia Tkaczyk,
Vojtěch Tkaczyk a Barbara
roz. Krygielová

Vojtěch Michalik,
Jakub Michalik a Radka
roz. Marková

Rozálie Dudová,
Ondřej Duda a Kateřina
roz. Biolková

Filip Luka Skřejpek,
Lukáš Skřejpek a Barbara
roz. Stasiová

Violeta Richter,
Radek Richter a Ewa
roz. Michalská

Vanessa Vítěk,
Martin Vítěk a Michaela
roz. Dopiráková

Mishell, Sebastian
a Anastasia Ocelková,
Michal Škorec a Vladka
roz. Ocelková

Marie, Adriana
a Květoslava Peterový,
Josef Cifra a Kvetislava Peterová

Patrik a Růžena Grajcárovi,
Jan Grajcár a Kvetislava
Peterová

Karolina Džuman,
Kamil Džuman a Joanna
roz. Kolorz

Yasemin Pechová,
Filip Pecha a Miriam Žigová

Vojtěch Miláček,
Libor Miláček a Beata
roz. Bystroňová

Šimon Ries,
Jiří Ries a Tereza

Victoria Lvonc,
Nikola a Nikol Lvonc

Jan Baňák,
Jan Baňák a Jana Duchková

Svatby

Jakub Merta a Lucie Kovalovská

Adam Smejkal a Miroslava
Kroczecková

Michal Magera a Anna Lhotská
Michal Škorec a Vladislava
Ocelková

Lukáš Zelený a Jana
Machálková

Filip Ciasnocha a Tereza
Matušková

Martin Kandráč a Lenka
Gáborová

Jakub Makula a Nikola Vaňková
Lukáš Kondáš a Lucie Murgová
Tomáš Židek a Lenka Lyčková

Pohřby

Hilda Buchwaldková
roz. Tomanova,
85 let, Šumbark

Wanda Chodurova
roz. Ondruszova,
87 let, Životice

Alena Kolorzova,
64 let, Bludovice

Wanda Krzywoňova
roz. Szlauer,
89 let, Bludovice

Ing. Svatopluk Kunčický,
77 let, Bludovice

Zdeněk Volný,
89 let, Šumbark

Hilda Šipulová,
92 let, Havířov